

14-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ নিচা থাকিব লাগে যে আমাৰ ভাগ্য উদয় কৰোঁতা স্বয়ং পিতা, এতিয়া আমি
ভাৰতৰ নিদ্ৰামগ্ন ভাগ্য জগোৱাৰ নিমিত্ত হৈছো"**

***প্ৰশ্ন:-** কোনে নিৰন্তৰ ফুৰ্তিত হাঁহি-জপিয়াই থাকিব পাৰে?

***উত্তৰ:-** 1- যিয়ে দিনে-ৰাতিয়ে নিজকে সেৱাত ব্যস্ত ৰাখে। 2- যিয়ে কেতিয়াও মাতা-পিতাৰ প্ৰতি বিতুষ্ট নহয়। যদি কোনো কথাত নিজৰ মাজত বা মাতা-পিতাৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হৈ যায়, পঢ়া এৰি দিয়ে তেন্তে ফুৰ্তিত হাঁহি-জপিয়াই থাকিব নোৱাৰে। মায়াই তেওঁক থাপৰ মাৰি দিয়ে। যিয়ে সকলোকে হুঁহুৱায় তেওঁ কেতিয়াও কাৰো প্ৰতি বিতুষ্ট হ'ব নোৱাৰে।

***গীত:-** আনে ৰালে কাল কি তুমি তকদীৰ হ'.... (অনাগত দিনৰ ভাগ্য তুমি....)

ওঁম্ শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। পতিত পাৱন হৈছে সৎগুৰু। সৎগুৰুৰ ভেশত মিছলীয়াও নিশ্চয় আছে। যেনেকৈ গোৱা হয় মিছা মায়া মিছা কাঁয়া..... সত্য যুগত এনেকৈ কোৱা নহয়। তাৰ নামেই হ'ল সত্য-খণ্ড। ভাৰত সত্য-খণ্ড আছিল। সত্য-খণ্ড নাম কিয় হল? কাৰণ বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ এয়া জন্মভূমি। এইটো কথা অন্য কাৰোৰে বুদ্ধিত নাই যে পৰমপিতা পৰমাত্মাক টুথ অৰ্থাৎ সত্য বুলি কোৱা হয় আৰু ভাৰত তেওঁৰ জন্মভূমি। পিতাই আহি এই কথা বুজায়। এই ভাৰত বাস্তৱত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়াতো নৰক। মই ভাৰতক স্বৰ্গ কৰিবলৈ আহো।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে আগতে ফৰেনাৰ্ছৰ (বিদেশীৰ) ৰাজত্ব আছিল, তেতিয়াও নৰক আছিল, এতিয়াতো আৰুহে ৰৌৰৱ নৰক। নিজৰ মাজতে কিমান মতভেদত আহি কাজিয়া কৰি থাকে। ভাষাতো কিমান ফ্ৰেকচন (বিভাজন) হৈ গ'ল। মিছাতেই কৈ থাকে - আমি সকলো একে। বাস্তৱত এই সকলো মনুষ্য (ব্ৰাদাৰহুডৰ) ভাতৃত্বৰ বান্ধোনেৰে বন্ধা। কোনো মতভেদ থাকিব নালাগে। ধৰ্মতো মতভেদ থাকিব নালাগে। কিন্তু কিমান মতভেদ আছে! এতিয়াতো ভাষাৰ ক্ষেত্ৰতো মতভেদ হৈ গৈছে। ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) বিধি। ভাৰত ৰৌৰৱ নৰক হৈ গৈছে। নিজৰ মাজতে কিমান শত্ৰুতা! কৌৰৱ-পাণ্ডৱৰ যুদ্ধতো হোৱা নাই। তোমালোক পাণ্ডৱতো ইয়াতে বহি আছা। তোমালোক প্ৰকৃত ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ ভাৰতৰ ভাগ্য হোৱা। তোমালোকৰ নাম কিমান ভাল - স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী, ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শী। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱবাবাই তোমালোকক ব্ৰাহ্মাৰ দ্বাৰা ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তুলিছে। তৃতীয় নয়ন মুকলি কৰিছে। তিজৰীৰ কথা অথবা সত্য নাৰায়ণৰ কথা বা অমৰকথা কথা একেই। তোমালোক সকলো ভাৰতবাসীয়ে অমৰকথা শুনি আছা। যেনেকৈ পিতাই বুজায় তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও বুজাব লাগে। সোধে - বাবা চাৰ্ভিচ কেনেদৰে কৰোঁ? বাবাই বুজায় যিসকল ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ মনুষ্যই হীৰাৰ দৰে হ'ব খোজে তেওঁলোকে নিজৰ ওচৰত ফলক লগাই দিয়া। শিৱবাবাৰ চিত্ৰ লগোৱা থাকিব লাগে। শিৱবাবাৰ চিত্ৰৰ তলত লিখিব লাগে - "বেহদৰ পিতাৰ পৰা জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী কেনেকৈ পোৱা যায় - সেয়া ইয়ালৈ আহি বুজক"। তেতিয়া মনুষ্যই আহি বুজিব। বুজিবলগীয়া কথাতো সহজ। পিতা আহিছে, আহি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছে। এয়া শিৱবাবাৰ অৱতৰণ ভূমি। পৰমধামৰ পৰা বাবা ভাৰতলৈকে আহে। ভাৰতেই সকলোতকৈ মহান তীৰ্থস্থান। সকলোৱে মানি লোৱা উচিত। গুৰুনাৰক, বুদ্ধ আদি যিসকল আছে সকলোৰে পতিত-পাৱন পিতা যি জন তেওঁৰ এয়া জন্মভূমি। এতিয়াতো আসুৰী ৰাজ্য। যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী ক'লা

তেনেকুৱা প্ৰজাও ক'লা হ'ব আকৌ বগা হৈ যাব। ইয়াক কোৱা হয় আইবন এজ (লৌহ যুগ), সেয়া হ'ল গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণ যুগ)। পাৱন দুনিয়া হৈছে শিৱালয়। ইংৰাজ লোকসকলেও বুজি পাইছিল যে ভাৰতত দেৱ-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। কিন্তু কেতিয়া আছিল, এইটো নাজানে। ভাৰত অতি চহকী আছিল, এতিয়াতো কঙাল হৈ গ'ল, সেয়েহে ভাৰতক টকা-পইচা দিয়ে। দুখীয়াক দান কৰা হয়, সেয়েহে এতিয়া দান দিয়ে। ভাৰতৰ পৰাই অনেক ধন-সম্পত্তি লৈ গৈছে। এতিয়া আকৌ ভাৰতকে দি থাকে। পিতাই কয় মোৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) হ'ল ভাৰতক হীৰা তুল্য কৰি তোলা। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা, তোমালোকেই দেৱী-দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলা। গোৱা হয় - পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ আৰু দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰে। কিন্তু ভাৰতবাসীয়ে নাজানে। নজনাটোও ড্ৰামাতে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। গতিকে এই বোৰ্ড (ফলক) লগাই দিয়া যে লৌকিক পিতাৰ পৰা জন্ম-জন্মান্তৰ হদৰ (সীমিত) উত্তৰাধিকাৰ লৈ আহিছা, এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান সংগম যুগতেই হয়। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰী হোৱা গতিকে নিশ্চয় শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী হ'লা। এয়া সকলোকে বুজোৱা যে তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান আৰু সত্যযুগী দৈৱী স্বৰাজ্যৰ দাবীদাৰ হোৱা। কিমান সহজ কথা। এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকল হৈছে শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী। কল্পৰ আগতেও হৈছিল, এতিয়া আকৌ হৈছা দেৱী-দেৱতা হ'বৰ বাবে। শিৱবাবাৰ চিত্ৰও লগত থাকিব লাগে। ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাত যিয়ে সহায় কৰে তেওঁলোকে পুৰস্কাৰ নিশ্চয় পায়। ব্ৰাহ্মণসকলে যেনেকুৱা সেৱা কৰে তেনেকুৱাই পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ বাবে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ আন্তৰিক ফুৰ্তি থাকে যে আমি শ্ৰীমতত চলি স্বৰ্গৰ ৰাজত্বৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰি আছো। নিশ্চয়কৈ নিচা বাঢ়িব লাগে। স্বৰ্গৰ মালিকতো সকলোৱেই হ'ব কিন্তু পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ উচ্চ পদবী প্ৰাপ্ত কৰা। পিতাৰ নাম উজ্বল কৰা। গোৱা হয় - গুৰুৰ নিন্দকে পাৰ পাৰ নোৱাৰে। কিন্তু তেওঁলোকক সোধা কোনটো পাৰ? এতিয়াতো এই সৎগুৰুৱে গেৰাণ্টি কৰিছে - মই আহিছো তোমালোক সকলোকে উভতাই নিবলৈ। তোমালোকক দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰি ঘৰলৈ ঘূৰাই লৈ যাম। এনেদৰে বাবাইহে ক'ব পাৰে। গোৱা হৈছে যে মহৰ জাকৰ দৰে গ'ল। বিনাশ হলে এই খেৰৰ পুজিত জুই লাগিব। এইটোও গোৱা হয় যে পাণ্ডৱৰ লাখা ভৱনত (জতুগৃহত) জুই লগাইছিল। লাখা ভৱন নামেৰে এটা ভৱন আছিল নহয়। এওঁৰ নাম আছিল লেখৰাজ। পেট্ৰ'ল লৈ আহিছিল জ্বলাবলৈ। প্ৰেক্ষিকেলৰ কথা। জুই লগা নাছিল, এয়াতো কেৱল লিখা কথা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে কিমান গৌৰৱেৰে থাকিব লাগে কাৰণ তোমালোক ভাৰতৰ ভাগ্য গঢ়োতা হোৱা। তেওঁলোকেতো ভাগ্যকেই স্থবিৰ কৰি দিছে। এতিয়া ধন আদি সকলো বাহিৰৰ পৰা আহি আছে। এয়া ৰিটাৰ্ন ছাৰ্ভিছ (ওভতনি সেৱা) হৈ আছে। বিনাশ সমাগত। তেওঁলোকে তোমালোকৰ পৰা বহুত ল'লে, ভাৰতক অনেক লুটপাত কৰিলে। ড্ৰামাত কিমান গুপ্ত ৰহস্য সোমাই আছে! বিদেশীসকলতো এতিয়া ভাৰতৰ প্ৰতি দাতা। ড্ৰামা অনুসৰিয়েই এয়া নিৰ্ধাৰিত আছে। কল্পৰ আগতেও এনে হৈছিল। পিতাই বুজায় - কল্পই-কল্পই মই আৰু তোমালোক মিলিত হৈছো। কল্পই-কল্পই শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা পিতাৰ পৰা তোমালোকে নিজৰ স্বৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰা আৰু একো কৰিবলগীয়া নাই। অহিংসা পৰম ধৰ্মৰ দ্বাৰা শ্ৰীমত অনুসৰি তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। 'শ্ৰী শ্ৰী' বুলি গুৰুসকলক ক'ব নোৱাৰি। শিৱবাবাকহে 'শ্ৰী শ্ৰী' বুলি ক'ব পাৰি। ভগৱানুবাচ - এয়া সেয়াই 5000 বছৰৰ আগৰ সময়, যেতিয়া মই সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহিছো। তোমালোকো শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। উচ্চ আসনধাৰী সকলকো বুজাব পাৰা। কোনো চছিয়েল ৱৰ্কাৰ (সমাজ কৰ্মী) থাকে, তেওঁলোককো ভালদৰে বুজাব পাৰা। চাৰ্ভিছৰ দ্বাৰাই বৃদ্ধি হয়। সাহস কৰিব লাগে। এয়াও জানা যে মায়াও কম নহয়। থাপৰ মাৰি এনেকৈ মুখ ঘূৰাই দিয়ে যে ৰামৰ পৰা বিপৰীত বুদ্ধিৰ হৈ যায়। এটা খেলনা আছে নহয় - এতিয়া ৰামৰ, এতিয়াই ৰাৱণৰ হৈ যায়। বাবাই কৈছিল যে বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰও বনোৱা। তাত বৰ্ণ দেখুওৱাব লাগে - দেৱতা বৰ্ণ,

আকৌ ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ বৰ্ণত আহিলা। শূদ্ৰৰ পৰা এতিয়া আকৌ ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণলৈ আহিছা। ভাৰতৰ ৪৪ৰ চক্ৰ এনেদৰেই চলি থাকে। তোমালোকে যি কোনো মানুহকে এই কথা বুজাব পাৰা। ইয়াক সহজ ৰাজযোগ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক ৰাজযোগী ৰাজস্বমি হোৱা, তেওঁলোক হঠযোগী স্বমি।

তোমালোক এতিয়া শ্ৰীমতত চলি পৱিত্ৰ হোৱা। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। তাত মায়া নাথাকে। সন্তান যেনেকৈ জন্ম ল'ব লাগে তেনেকৈয়ে হ'ব। তোমালোকে এইটো প্ৰশ্ন কৰা যে সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব? প্ৰথমতে উত্তৰাধিকাৰতো লোৱা। ৰীতি-নীতি যি হ'ব সেয়া হ'ব। এয়া কৰি সোধা? তোমালোকে নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে, পিছত ৰীতি-নীতি যি হ'ব সেয়াই চলিব। শ্ৰীকৃষ্ণইও গৰ্ভৰ পৰাই জন্ম লৈছিল। তেওঁক সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি কোৱা হয়। তেওঁতো গৰ্ভ মহলত বৰ আৰামেৰে বহি আছিল। ইয়াততো গৰ্ভ জেলত বহুত শাস্তি খাই ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰে। গতিকে এনেধৰণৰ কথাবোৰ বুজাব লাগে। চাৰ্ভিছ কৰিব লাগে। মিত্ৰ, সম্বন্ধীয়, ওচৰ-চুবুৰীয়া সকলোকে জ্ঞান দিব লাগে। পিতাৰ পৰিচয় দি যোৱা। বেহদৰ পিতা স্বৰ্গ স্থাপন কৰোতা হয়। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। প্ৰতিজ্ঞা কৰা যে - বাবা, মই আপোনাৰ সহযোগী হৈ পৱিত্ৰতাৰ অধিকাৰ নিশ্চয় ল'ম। পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। ফল' মাদাৰ-ফাদাৰ (মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা)। সুধিবলগীয়া কি আছে? এইম অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)ই হৈছে ৰাজযোগ, ৰজা হোৱাৰ বাবে যোগ। প্ৰজাৰ যোগ নহয়। ৰজা হ'বা যেতিয়া প্ৰজাও নিশ্চয় লাগিব। ভাৰতত সদায় ৰজা-ৰাণীৰ ৰাজ্য চলি আহিছে। এতিয়াতো ৰজা-ৰাণী নাই। পিতাই পুণৰ ৰজা-ৰাণীৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে। ইয়াক প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ বুলি কোৱা হয়। পতিত-পাৱন পিতাই বুজাইছে। পতিত-পাৱন বুলি নিশ্চয় ক'ব লাগিব। পতিত-পাৱন পিতাই আমাক ৰাজযোগ শিকায়। তেনেহ'লে সত্য পিতাও হৈ গ'ল। সত্য শিক্ষক আৰু সত্য গুৰুও হৈ গ'ল। পতিত-পাৱন হৈছে ফাৰ্ষ্ট (প্ৰথম)। গুৰুৰ মহিমা অতি মহান।

কাৰোবাৰ ঘৰত কাজিয়া-পেচাল হ'লে কোৱা হয় কাজিয়া-পেচালৰ বাবে ভৰা কলহো শুকাই যায়। পিছত বিঘ্ন সৃষ্টি কৰোতা জনৰ ওপৰত দোষ আহি যায়। ড্ৰামা অনুসাৰে তেওঁৰ বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ হৈ যায়। একো ক'ব নোৱাৰিব। যদি উভটি গৈ নিন্দা কৰে তেন্তে মাত বন্ধ হৈ যায়। সৎগুৰুৰ নিন্দকে পাৰ নাপায়। এওঁতো সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক, সত্য গুৰু। পিতাই কয় যদি মোৰ নিন্দা কৰোৱা তেনেহলে উচ্চ পদ নাপাবা। বিনাশৰ ৰিহাৰ্চেলো (আখৰা) হৈ থাকিব। তেতিয়া কিছু মনুষ্যই সাৰ পাব। তোমালোকে যদিও জগোৱা কিন্তু তেওঁলোক ঘোৰ নিদ্ৰাত নিদ্ৰাৱত। শাস্ত্ৰততো গ্লানিৰ কথা লিখি দিছে। সত্যযুগৰ নাম নোহোৱা কৰি দিছে। ফুৰ্তিতে অন্তৰতে হাঁহি-জপিয়াই থাকিব লাগে। মাতা-পিতাৰ প্ৰতি বিতুষ্ট নহ'বা। ধুমুহা আহিব কিন্তু কেতিয়াও পিতাক এৰি দিব নালাগে। মাতা-পিতাৰ পৰা কেতিয়াও মুখ ঘূৰাই নল'বা। মায়া বৰ কাঢ়া। তোমালোক সন্তানসকল কেতিয়াও বিতুষ্ট হ'ব নালাগে। তোমালোকে সকলোকে হুঁহুৱাই থাকা। পিতাৰ দ্বাৰা বৰ ডাঙৰ লটাৰী লাভ কৰিছা সেয়েহে সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। কাকোৱেই দুখ দিব নালাগে। দুখ দিলে দুখী হৈ মৰিব। মুখৰ পৰা সদায়েই ৰত্ন ওলাব লাগে, পাথৰ নহয়। পাথৰ ওলালে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ যাব। এতিয়াতো কোনেও সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। সম্পূৰ্ণ হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ সহযোগী হৈ তেওঁৰ পৰা পুৰস্কাৰ ল'ব লাগে। সৎগুৰুৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব লাগে। গ্লানি কৰিব নালাগে।

(2) নিজৰ মাজত কাজিয়া-পেচাল কৰিব নালাগে। মুখৰ পৰা সদায়েই বত্ন উচ্চাৰিত হ'ব লাগে, পাথৰ নহয়। সকলোকে হুঁহুৱাব লাগে, বিতুষ্ট হ'ব নালাগে।

***বৰদান:-** সমৰ্থ স্থিতিৰ আসনত বহি ব্যৰ্থ আৰু সমৰ্থৰ নিৰ্ণয় কৰোঁতা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা।

এই জ্ঞানৰ এচেন্স (সাৰ) হৈছে স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা। প্ৰতিটো কাৰ্য্য কৰাৰ আগেয়ে এইটো বৰদানৰ দ্বাৰা সমৰ্থ স্থিতিৰ আসনত বহি নিৰ্ণয় কৰা যে এয়া ব্যৰ্থ নে সমৰ্থ তাৰ পিছত কৰ্ম কৰা, কৰ্ম কৰাৰ পিছত পুনৰায় চেক (পৰীক্ষা) কৰা যে কৰ্মৰ আদি, মধ্য আৰু অন্ত এই তিনিও কাল সমৰ্থ আছিল নে? এই সমৰ্থ স্থিতিৰ আসনেই হংস আসন, ইয়াৰ বিশেষত্বই হৈছে নিৰ্ণয় শক্তি। নিৰ্ণয় শক্তিৰ দ্বাৰা সদায় মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম স্থিতিত আগবাঢ়ি গৈ থাকিব।

***শ্লোগান:-** অনেক প্ৰকাৰৰ মানসিক ৰোগ দূৰ কৰাৰ সাধন হৈছে - চাইলেন্সৰ (মৌনতাৰ) শক্তি।

!!ওম শান্তি!!
